Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 13. decembra 2012*

„Konkurenca — Člen 101(1) PDEU — Omejevalni sporazum — Znatnost omejitve — Uredba (ES) št. 1/2003 — Člen 3(2) — Nacionalni organ, pristojen za konkurenco — Ravnanja, ki lahko vplivajo na trgovanje med državami članicami — Uvedba postopka in sankcioniranje — Nepreseganje mejnih tržnih deležev, opredeljenih v Obvestilu ‚de minimis' — Omejitve zaradi cilja"

V zadevi C-226/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Cour de cassation (Francija) z odločbo z dne 10. maja 2011, ki je prispela na Sodišče 16. maja 2011, v postopku

Expedia Inc.

proti

Autorité de la concurrence in drugim,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Rosas, v funkciji predsednika drugega senata, U. Lõhmus (poročevalec), A. Ó Caoimh, A. Arabadžiev in C. G. Fernlund, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: R. Şereş, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. junija 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Expedia Inc. F. Molinié in F. Ninane, odvetnika,

— za Autorité de la concurrence F. Zivy in L. Gauthier-Lescop, agenta, skupaj z É. Baraducom, odvetnikom

— za francosko vlado G. de Bergues in J. Gstalter, agenta,

— za Irsko D. O'Hagan, agent,

— za italijansko vlado G. Palmieri, zastopnica, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,

* Jezik postopka: francoščina.

— za poljsko vlado M. Szpunar, agent,

— za Evropsko komisijo N. von Lingen in B. Mongin, agenta,

— za Nadzorni organ EFTA X. Lewis in M. Schneider ter M. Moustakali, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 6. septembra 2012

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 101(1) PDEU in 3(2) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Expedia Inc. (v nadaljevanju: Expedia) in zlasti Autorité de la concurrence (francoski organ, pristojen za konkurenco), prej Conseil de la concurrence, zaradi postopka, ki ga je slednji začel, in denarnih kazni, ki jih je naložil zaradi sporazumov o ustanovitvi skupnega hčerinskega podjetja, sklenjenih med družbama Expedia in Société nationale des chemins de fer français (SNCF) (v nadaljevanju: SNCF).

Pravni okvir

Ureditev Unije

3 Člen 3(1) in (2) Uredbe št. 1/2003 določa:

„1. Kadar organi, pristojni za konkurenco v državah članicah, ali nacionalna sodišča uporabljajo nacionalno zakonodajo o konkurenci za sporazume, sklepe podjetniških združenj ali za usklajena ravnanja v smislu člena 81(1) [ES], ki lahko vplivajo na trgovanje med državami članicami v smislu navedene določbe, uporabljajo za te sporazume, sklepe ali usklajena ravnanja tudi člen 81 [ES]. […]

2. Uporaba nacionalne zakonodaje o konkurenci ne sme voditi k prepovedi sporazumov, sklepov podjetniških združenj ali usklajenih ravnanj, ki lahko vplivajo na trgovanje med državami članicami, a ne omejujejo konkurence v smislu člena 81(1) [ES], ali izpolnjujejo pogoje iz člena 81(3) [ES], ali jih ureja Uredba o uporabi člena 81(3) [ES]. […]“

4 V točkah 1, 2, 4, 6 in 7 Obvestila Komisije o sporazumih manjšega pomena, ki neznatno omejujejo konkurenco po členu 81(1) [ES] (de minimis) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 125, v nadaljevanju: Obvestilo *de minimis*) je navedeno:

„1. […] Sodišče […] je pojasnilo, da se [člen 81(1) ES] ne uporablja, kadar je vpliv sporazuma na trgovino v Skupnosti ali na konkurenco neznaten.

2. V tem obvestilu Komisija s pomočjo mejnih tržnih deležev določi, kaj ni znatno omejevanje konkurence po členu 81 [ES]. Ta negativna opredelitev znatnosti ne pomeni, da sporazumi med podjetji, ki presegajo mejne tržne deleže, določene v tem obvestilu, znatno omejujejo konkurenco. Ti sporazumi imajo še vedno lahko le zanemarljiv vpliv na konkurenco in zato niso prepovedani v skladu s členom 81(1) [ES] […]

[…]

4. V primerih, zajetih v tem obvestilu, Komisija ne bo uvedla postopkov ne na zahtevo ne na lastno pobudo. Kadar podjetja v dobri veri domnevajo, da to obvestilo pokriva sporazum, Komisija ne bo naložila glob. Čeprav to obvestilo za sodišča in organe držav članic ni zavezujoče, jim namerava služiti tudi kot smernica pri njihovi uporabi člena 81 [ES].

[…]

6. To obvestilo ne posega v razlage člena 81 [ES], ki jih lahko da Sodišče [Evropskie unije] ali [Splošno s]odišče […].

7. Stališče Komisije je, da sporazumi med podjetji, ki vplivajo na trgovino med državami članicami, ne omejujejo znatno konkurence v smislu člena 81(1) [ES]:

(a) če skupni tržni delež strank sporazuma ne presega 10 % na nobenem izmed upoštevnih trgov, na katere se nanaša sporazum, kadar gre za sporazum med podjetji, ki so dejanski ali potencialni konkurenti na katerem koli izmed teh trgov (sporazumi med konkurenti) […]

[…]“

Francoska ureditev

5 Člen L. 420-1 francoskega trgovinskega zakonika določa:

„Usklajena ravnanja, dogovori, izrecni ali tihi omejevalni sporazumi ali koalicije, katerih cilj je ali katerih posledica bi lahko bilo preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence na trgu, so prepovedani, tudi če so izvedeni neposredno ali posredno prek družbe iz skupine s sedežem zunaj Francije, zlasti če:

1° drugim podjetjem omejujejo dostop do trga ali svobodno konkuriranje;

2° omejujejo prosto tržno oblikovanje cen z umetnim spodbujanjem višanja ali nižanja cen;

3° omejujejo ali nadzorujejo proizvodnjo, tržišče, naložbe ali tehnični razvoj;

4° določajo razdelitev trgov in virov nabave.“

6 Člen L. 464-6-1 tega zakonika določa, da lahko Autorité de la concurrence odloči, da ni treba uvesti postopka, če se v členu L. 420-1 tega zakonika navedena ravnanja ne nanašajo na pogodbe, sklenjene na podlagi zakonika o javnem naročanju, in če skupni tržni delež podjetij ali subjektov, ki so stranke zadevnega sporazuma ali so udeležena pri ravnanju, ne presega nekaterih pragov, ki ustrezajo tistim, določenim v točki 7 Obvestila *de minimis*.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

7 Družba SNCF je z namenom razvoja prodaje vozovnic za vlake in potovanj prek interneta septembra 2001 sklenila več pogodb z ameriško družbo Expedia, specializirano za prodajo potovanj prek interneta, in z njo ustanovila skupno hčerinsko družbo z imenom GL Expedia. Spletno mesto voyages-SNCF.com, ki je do tedaj vsebovalo informacije glede rezervacij in prodaje vozovnic za vlake prek interneta, je začelo gostiti dejavnost družbe GL Expedia in je bilo spremenjeno tako, da poleg svojih prvotnih storitev opravlja tudi dejavnost spletne potovalne agencije. Ta skupna hčerinska družba je leta 2004 spremenila ime in postala Agence de voyages SNCF.com (v nadaljevanju: Agence VSC).

8 Autorité de la concurrence je z odločbo z dne 5. februarja 2009 ugotovil, da sta družbi SNCF in Expedia s partnerstvom, ki sta ga sklenili z ustanovitvijo družbe Agence VSC, izvajali omejevalni sporazum, ki je prepovedan s členom 81 ES in členom L. 420-1 Code de Commerce in katerega namen in cilj je bil favorizirati to skupno hčerinsko družbo na trgu storitev spletne potovalne agencije za počitniška potovanja v škodo konkurentov. Denarne kazni je naložil tako družbi Expedia kot družbi SNCF.

9 Autorité de la concurrence je zlasti menil, da sta bili družbi Expedia in SNCF na zadevnem trgu spletnih storitev potovalnih agencij za počitniška potovanja konkurentki, da sta imeli več kot 10 % tržnih deležev in da se zato pravila *de minimis* iz točke 7 Obvestila *de minimis* in iz člena L. 420-1 Code de Commerce ne uporabi.

10 Družba Expedia je pred Cour d'appel de Paris očitala Autorité de la concurrence, da je precenil tržni delež družbe Agence VSC na upoštevnem trgu. To sodišče ni neposredno odgovorilo na ta tožbeni razlog. V sodbi z dne 23. februarja 2010 je zlasti navedlo, da ima Autorité de la concurrence – glede na besedilo člena L. 464-6-1 Code de Commerce in zlasti glede uporabe glagola „moči", – možnost ukrepati zoper ravnanja podjetij, katerih tržni deleži ne dosegajo pragov iz navedenega besedila in Obvestila *de minimis*.

11 Cour de cassation, ki je obravnavalo pritožbo družbe Expedia zoper to sodbo, navaja, da je zadevni omejevalni sporazum v postopku v glavni stvari nesporno imel protikonkurenčni cilj, kot je ugotovil tudi Autorité de la concurrence. Meni, da ob upoštevanju zadevne sodne prakse Sodišča ni jasno, ali bi Komisija ukrepala zoper tak omejevalni sporazum, če zadevni tržni deleži ne bi presegali pragov, določenih v Obvestilu *de minimis*.

12 Predložitveno sodišče med drugim meni, da navedbe iz točk 4 in 6 Obvestila *de minimis*, v skladu s katerimi slednje za sodišča in organe držav članic ni zavezujoče in ne posega v razlago člena 101 PDEU, ki jo lahko dajo sodišča Unije, vpeljujejo dvom o tem, ali mejni tržni deleži, ki jih uvaja navedeno obvestilo, pomenijo neizpodbojno pravno domnevo glede neobstoja znatnega vpliva na konkurenco v smislu tega člena.

13 Cour de cassation je v teh okoliščinah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 101(1) PDEU in člen 3(2) Uredbe št. 1/2003 razlagati tako, da nasprotujeta temu, da nacionalni organ, pristojen za konkurenco, tako na podlagi člena 101(1) PDEU kot nacionalnega prava o konkurenci zoper sporazume, sklepe podjetniških združenj ali usklajena ravnanja, ki bi lahko prizadeli trgovino med državami članicami, ne dosegajo pa pragov, ki jih je Evropska komisija določila v Obvestilu *de minimis*, uvede postopek in jih sankcionira?"

Vprašanje za predhodno odločanje

14 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje ali je treba člen 101(1) PDEU in člen 3(2) Uredbe št. 1/2003 razlagati tako, da nasprotujeta temu, da nacionalni organ, pristojen za konkurenco, uporabi člen 101(1) PDEU v primeru sporazuma med podjetji, ki bi lahko prizadel trgovino med državami članicami, ne dosega pa pragov, ki jih je Komisija določila v Obvestilu *de minimis*.

15 Spomniti je treba, da so na podlagi člena 101(1) PDEU kot nezdružljivi z notranjim trgom prepovedani vsi sporazumi med podjetji, sklepi podjetniških združenj in usklajena ravnanja, ki bi lahko prizadeli trgovino med državami članicami in katerih cilj oziroma posledica je preprečevanje, omejevanje ali izkrivljanje konkurence na notranjem trgu.

16 V skladu z ustaljeno sodno prakso sporazum med podjetji v skladu s to določbo ni prepovedan, če je njegov vpliv na trg neznaten (sodbe z dne 9. julija 1969 v zadevi Völk, 5/69, Recueil, str. 295, točka 7; z dne 28. maja 1998 v zadevi Deere proti Komisiji, C-7/95 P, Recueil, str. I-3111, točka 77; z dne 21. januarja 1999 v združenih zadevah Bagnasco in drugi, C-215/96 in C-216/96, Recueil, str. I-135, točka 34, in z dne 23. novembra 2006 v zadevi Asnef-Equifax in Administración del Estado, C-238/05, ZOdl., str. I-11125, točka 50).

17 Za sporazum velja prepoved iz člena 101(1) PDEU le, če je njegov namen oziroma posledica občutna omejitev konkurence na skupnem trgu in če lahko prizadene trgovino med državami članicami (sodbe z dne 24. oktobra 1995 v zadevi Bayerische Motorenwerke, C-70/93, Recueil, str. I-3439, točka 18; z dne 28. aprila 1998 v zadevi Javico, C-306/96, Recueil, str. I-1983, točka 12, in z dne 2. aprila 2009 v zadevi Pedro IV Servicios, C-260/07, ZOdl., str. I-2437, točka 68).

18 V zvezi z vlogo organov držav članic pri upoštevanju konkurenčnega prava Unije določa člen 3(1), prvi stavek, Uredbe št. 1/2003 tesno povezavo med prepovedjo omejevalnih sporazumov iz člena 101 PDEU in ustrezajočimi določbami nacionalnega konkurenčnega prava. Kadar nacionalni organ, pristojen za konkurenco, za sporazum med podjetji, ki bi lahko vplival na trgovino med državami članicami v smislu člena 101 PDEU, uporablja določbe nacionalnega prava, ki prepovedujejo omejevalne sporazume, mu navedeni člen 3(1), prvi stavek, nalaga, da hkrati uporabi tudi člen 101 PDEU (sodba z dne 14. februarja 2012 v zadevi Toshiba Corporation in drugi, C-17/10, točka 77).

19 V skladu s členom 3(2) Uredbe št. 1/2003 uporaba nacionalne zakonodaje o konkurenci ne sme voditi k prepovedi takih sporazumov, če ne omejujejo konkurence v smislu člena 101(1) PDEU.

20 Iz tega izhaja, da organi, pristojni za konkurenco v državah članicah, lahko uporabijo določbe nacionalnega prava, ki prepovedujejo omejevalne sporazume, v primeru sporazuma med podjetji, ki lahko vpliva na trgovanje med državami članicami v smislu člena 101 PDEU, samo če ta sporazum znatno omejuje konkurenco na notranjem trgu.

21 Sodišče je presodilo, da je treba obstoj takšne omejitve preučiti glede na dejanske okoliščine, v katerih je bil sporazum sklenjen (glej sodbo z dne 6. maja 1971 v zadevi Cadillon, 1/71, Recueil, str. 351, točka 8). Prav tako je treba za presojo protikonkurenčnosti sporazuma med drugim upoštevati vsebino njegovih določb, cilje, ki se jih želi z njim doseči, ter pravni in gospodarski okvir, v katerega spada (glej sodbo z dne 6. oktobra 2009 v združenih zadevah GlaxoSmithKline Services in drugi proti Komisiji, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P in C-519/06 P, ZOdl., str. I-9291, točka 58). Prav tako je treba upoštevati naravo zadevnega blaga in storitev ter dejanske pogoje delovanja in strukture zadevnega trga (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Asnef-Equifax in Administración del Estado, točka 49).

22 Sodišče je v okviru svojega preizkusa zlasti upoštevalo, da ima sporazum o izključnosti, tudi pri absolutni ozemeljski zaščiti, ob upoštevanju šibkega položaja udeležencev na zadevnem trgu, na tem trgu le neznaten vpliv (zgoraj navedeni sodbi Völk, točka 7, in Cadillon, točka 9). V drugih primerih pa se, nasprotno, ni oprlo na položaj zainteresiranih strank na zadevnem trgu. V točki 35 zgoraj navedene sodbe Bagnasco in drugi je menilo, da omejevalni sporazum med člani združenja bank, ki je izključil možnost dogovora glede fiksne obrestne mere pri odprtju kreditne linije na tekočem računu, ne more imeti znatnega omejevalnega učinka na konkurenco, če je sprememba obrestne mere odvisna od objektivnih dejavnikov, kot so spremembe na denarnem trgu.

23 Iz točk 1 in 2 Obvestila *de minimis* izhaja, da Komisija s pomočjo mejnih tržnih deležev določi, kaj ni znatno omejevanje konkurence po členu 101 PDEU in v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 16 in 17 te sodbe.

24 Glede besedila Obvestila de minimis je v njegovem členu 4, tretji stavek, navedeno, da za sodišča in organe držav članic ni zavezujoče.

25 Nadalje je v točki 2, drugi in tretji stavek, tega sporočila navedeno, da Komisija s pomočjo mejnih tržnih deležev določi, kaj ni znatno omejevanje konkurence po členu 101 PDEU, vendar da ta negativna opredelitev znatnosti ne pomeni, da sporazumi med podjetji, ki presegajo mejne tržne deleže, določene v tem obvestilu, znatno omejujejo konkurenco.

26 V preostalem Obvestilo *de minimis*, v nasprotju z obvestilom Komisije v zvezi s sodelovanjem znotraj mreže organov, pristojnih za konkurenco (UL 2004, C 101, str. 43), ne vsebuje nobene navedbe glede pojasnil organov, pristojnih za konkurenco v državah članicah, v skladu s katerimi so slednji pripoznali temeljna načela iz tega obvestila in jih bodo upoštevali.

27 Iz ciljev, ki jim sledi Obvestilo de minimis, kot so navedeni v točki 4, izhaja tudi, da slednji za sodišča in organe držav članic, pristojne za konkurenco, niso zavezujoči.

28 Iz te točke po eni strani izhaja, da je namen tega obvestila prikazati, na kakšen način bo sama Komisija, kot organ Unije, pristojen za konkurenco, uporabljala člen 101 PDEU. Posledično je Komisija z Obvestilom *de minimis* omejila izvajanje svoje proste presoje in ne more odstopati od vsebine tega obvestila, ne da bi kršila splošna pravna načela, zlasti načelo enakega obravnavanja in načelo varstva zaupanja v pravo (glej v tem smislu sodbo z dne 28. junija 2005 v združenih zadevah Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, ZOdl., str. I-5425, točka 211). Po drugi strani namerava služiti tudi kot smernica sodiščem in organom držav članic pri uporabi tega člena.

29 Iz tega izhaja, da kot je Sodišče že presodilo, obvestilo Komisije, kot je Obvestilo *de minimis*, držav članic ne zavezuje (glej v tem smislu sodbo z dne 14. junija 2011 v zadevi Pfleiderer, C-360/09, ZOdl., str. I-5161, točka 21).

30 Poleg tega je treba poudariti, da so bile navedene smernice objavljene leta 2001 v seriji C *Uradnega lista Evropske unije*, katere namen, v nasprotju s serijo L Uradnega lista Evropske unije, ni objava pravno zavezujočih aktov, ampak zgolj informacij, priporočil in mnenj, ki se nanašajo na Unijo (glej po analogiji sodbo z dne 12. maja 2011 v zadevi Polska Telefonia Cyfrowa, C-410/09, ZOdl., str. I-3853, točka 35).

31 Tako organ, pristojen za konkurenco v državi članici, zato da ugotovi, ali gre za znatno omejitev konkurence, lahko upošteva pragove, določene v točki 7 Obvestila *de minimis*, ne da bi bil zavezan k temu, da jih upošteva. Takšni pragovi so le pokazatelji med drugimi, ki temu organu omogočijo ugotovitev, ali gre za znatno omejitev na podlagi dejanskega okvira, v katerega je uvrščen sporazum.

32 V nasprotju s tem, kar je družba Expedia trdila na obravnavi, postopki, ki so jih uvedli organi, pristojni za konkurenco v državah članicah, in kazni, ki so jih naložili podjetjem, ki so sklenila sporazum, ki ne dosega pragov, določenih v Obvestilu *de minimis*, kot taki, glede na besedilo točke 4 tega obvestila, ne morejo kršiti načel varstva zaupanja v pravo in pravne varnosti.

33 Poleg tega načelo zakonitosti kazni, kot je navedla tudi generalna pravobranilka v točki 33 sklepnih predlogov, ne zahteva, da se Obvestilo *de minimis* šteje za pravno normo, ki zavezuje nacionalne organe. Omejevalni sporazumi so namreč prepovedani že na podlagi primarnega prava Unije, namreč s členom 101(1) PDEU.

34 Ker so Expedia, francoska vlada in Komisija v pisnih stališčih oziroma na obravnavi izrazili dvome glede ugotovitva predložitvenega sodišča, v skladu s katero bi omejevalni sporazum v postopku v glavni stvari nesporno imel protikonkurenčni cilj, je treba spomniti, da je v okviru postopka iz člena 267 PDEU, ki temelji na jasni ločitvi funkcij med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, za kakršno koli presojo dejanskega stanja v postopku v glavni stvari pristojno nacionalno sodišče (glej sodbo z dne 8. septembra 2010 v zadevi Winner Wetten, C-409/06, ZOdl., str. I-8015, točka 49 in navedena sodna praksa).

35 Nadalje je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso za izvajanje člena 101(1) PDEU upoštevanje dejanskih učinkov sporazuma odveč, če se zdi, da je njegov namen omejevanje, preprečevanje ali izkrivljanje konkurence na skupnem trgu (glej v tem smislu sodbe z dne 13. julija 1966 v združenih zadevah Consten in Grundig proti Komisiji, 56/64 in 58/64, Recueil, str. 429; z dne 8. decembra 2011 v zadevi KME Germany in drugi proti Komisiji, C-272/09 P, ZOdl., str. I-12789, točka 65, in z dne 8. decembra 2011 v zadevi KME Germany in drugi proti Komisiji, C-389/10 P, ZOdl., str. I-13125, točka 75).

36 Sodišče je glede tega poudarilo, da se razlika med „kršitvami zaradi cilja“ in „kršitvami zaradi posledice“ nanaša na dejstvo, da je mogoče nekatere oblike dogovarjanja med podjetji že zaradi njihove narave obravnavati kot škodljive za dobro delovanje običajnega konkurenčnega trga (sodbi z dne 20. novembra 2008 v zadevi Beef Industry Development Society in Barry Brothers, C-209/07, ZOdl., str. I-8637, točka 17, in z dne 4. junija 2009 v zadevi T-Mobile Netherlands in drugi, C-8/08, ZOdl., str. I-4529, točka 29).

37 Zato je treba šteti, da sporazum, ki bi lahko prizadel trgovino med državami članicami in ki ima protikonkurenčni cilj, po svoji naravi in neodvisno od dejanskega učinka znatno omeji konkurenco.

38 Glede na zgoraj navedeno je treba odgovoriti na postavljeno vprašanje, da je treba člen 101(1) PDEU in člen 3(2) Uredbe št. 1/2003 razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da nacionalni organ, pristojen za konkurenco, uporabi člen 101(1) PDEU v primeru sporazuma med podjetji, ki bi lahko prizadel trgovino med državami članicami, ne dosega pa pragov, ki jih je Komisija določila v Obvestilu *de minimis*, če ta sporazum znatno omejuje konkurenco v smislu te določbe.

Stroški

39 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 101(1) PDEU in člen 3(2) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 [ES] in 82 [ES] je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da nacionalni organ, pristojen za konkurenco, uporabi člen 101(1) PDEU v primeru sporazuma med podjetji, ki bi lahko prizadel trgovino med državami članicami, ne dosega pa pragov, ki jih je Komisija določila v Obvestilu o sporazumih manjšega pomena, ki neznatno omejujejo konkurenco po členu 81(1) [ES] (de minimis), če ta sporazum znatno omejuje konkurenco v smislu te določbe.

Podpisi